

Phần 4

Suốt mấy hôm liền đến làm việc, Bill ra vào chỉ gặp chị bếp. Thình thoảng mới gặp ông Khiết Thanh. Ông chỉ hơi chút ngạc nhiên vì sự có mặt của Bill tại nhà ông. Rồi khi hiểu mọi việc ông không còn để ý đến nữa. Đôi lúc trước khi rời khỏi nhà, ông dừng lại hỏi Bill vài ba câu qua loa rồi đi vội vã. Dường như ông có tâm sự.

Hôm nay Khiết Tường trở về. Từ sáng, Bill đã đến thật sớm không phải chỉ vì để chăm sóc mấy cây kiểng thật tốt mà cốt yếu để được gặp mặt Khiết Tường.

Tiếng kèn xe vang lên ngoài cửa ngõ. Bill hăm hở chạy ra mở cửa, miệng cười toe toét:

- Rất vui được gặp lại cô.

Liếc nhìn Bill, cô nửa đùa nửa thật:

- Còn tôi chẳng vui khi gặp anh.

- Sao thế? Ai làm cô giận à?

- Là anh đó. Còn không phụ tôi mang đồ vào nhà.

Bill khệ nệ xách hai cái valy to tướng hai bên, vừa đi vừa lảm bảm:

- Cái gì đây mà nặng dữ thế? Đi làm việc hay du lịch mà xách đến hai valy to đùng thế này. Đi có một tuần mà xách nhiều cho mệt.

- Anh nói gì thế?

Khiết Tường gằn giọng hỏi. Bill càng lúng túng khi bắt gặp ánh mắt Khiết Tường nhìn xoáy vào mình.

- Ô... tôi... tôi nói... cô đi cả tuần chắc... là mệt lắm.

Cô nàng lườm Bill một cái thật sắc:

- Léo lười!

Rồi cô quay lại hỏi:

- Công việc tôi giao anh làm đến đâu rồi?

Bill mỉm cười toe toét, đưa tay lên trán chào như một anh lính đang báo cáo:

- Hoàn thành xuất sắc thưa cô.

Khiết Tường trề môi:

- Giải thế sao?

- Tất nhiên. Trên cả tuyệt vời!

- Hừ! Tôi kiểm tra lại mới tin.
- Cô cứ tự nhiên. Chắc chắn cô sẽ hài lòng.
- Cũng mong thế.

Giọng Bill trịnh trọng:

- Cho cô hay. Không chỉ tôi đọc hết mấy quyển sách của cô, tôi còn mua thêm nữa đấy.

- Thế à? Anh định chuyển sang nghề làm vườn luôn sao mà đầu tư dữ thế?

Bill gật đầu:

- Cũng hay đấy chứ.

Khiết Tường đột ngột quay trở lại khiến Bill giật mình:

- Cô đi đâu vậy?

Khiết Tường tỉnh bơ:

- Thì... đi kiểm tra.

Cùng với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt tràn đầy nam tính của Bill là cánh tay trải dài ra phía trước về mời mọc:

- Mời cô đi lối này.

Khiết Tường bước ra vườn trong lòng tràn đầy sáng khoái. Cái thoáng mát, gọn gàng, sạch sẽ lại thêm cái tươi tắn ngày nào đã trở lại. Cô vươn vai hít một hơi thật sâu. Một mùi hương hoa hồng thoang thoảng. Cô lấy làm lạ, khẽ chau mày:

- Lạ nhỉ! Hoa hồng đâu quanh đây?

Cô gái thích thú sà vào đám hồng nhưng đang trở quên cả sự có mặt của Bill. Trong lúc ấy Bill mỉm cười hạnh phúc:

- Một chút sắc đỏ và hương hoa có thể là một nét chấm phá đấy chứ?

Khiết Tường giật mình chợt nhớ đến Bill, mặt cô đột ngột biến sắc. Từ nụ cười hạnh phúc sang lạnh lùng như băng:

- Là anh trông đấy à?

Bill vẫn tự tin:

- Chứ ai?

- Sao anh dám trông khi chưa có sự cho phép của tôi?

Bill ngó người khi nghe Khiết Tường bắt bẻ, anh ấp úng nói:

- Tôi tưởng...

Cô gái vẫn cau có:

- Anh có biết vì sao không có một bông hoa nào trong vườn của tôi không?

Bill lắc đầu. Khiết Tường nói tiếp:

- Vì chưa được sự cho phép của tôi. Rõ chưa?

Tay chống nạnh khó chịu, Bill cũng muốn chào thua con người khó tính trước mặt kia. Chưa kịp phân bua gì, Bill lại phải nghe tiếp một câu xanh rờn:

- Người làm vườn ngày trước không bị đuổi bởi anh ta không dám trồng thêm một thứ gì mà tôi chưa cho phép.

- Nghĩa là...

- Anh lại phải chia tay với công việc này vì anh đã làm ngược lại.

Bill cố phân bua:

- Sao lại thế? Rõ ràng cô cũng có ý bảo tôi trồng hoa kia mà.

Khiết Tường trở mặt:

- Ở hay, tôi bảo anh? Khi nào?

Bill bực bội:

- Cô chờ tôi ở đó.

Anh bỏ vào nhà. Khiết Tường nghênh mặt nhìn theo:

- Dám dựng chuyện à? Hứ!

Bill trở ra với mấy quyển sách trên tay.

- Đây này!

- Gì thế?

- Chính cô bảo tôi làm theo sách.

- Thì đã sao?

Bill lật trang sách ra chỉ vào và nói:

- Chả phải trang này viết cần tạo bố cục cho khu vườn là gì?

Khiết Tường khựng người nhìn vào trang sách. Quả thật sách có viết như thế. Và cô cũng đã từng đọc. Nhưng cô không hề quan tâm chỉ đọc qua loa vì cô không thích một loài hoa nào và dường như cô chưa từng ngắm một loài hoa nào ngoài mấy giò lan ở một góc sân của cô. Khiết Tường ú ớ, nhưng cố tìm cách chống chế để bắt bẻ:

- Ô... thì cứ cho là thế. Nhưng tôi có điện thoại mà, sao anh không biết hỏi một tiếng chứ?

Giọng Bill thật thà:

- Tôi... muốn cô bất ngờ... tôi nghĩ... cô sẽ rất thích vì con gái ai mà chẳng thích hoa hồng.

Khiết Tường chanh chua:

- Nhưng Khiết Tường này không thích.
- Chắc tại cô không phải là...

Bill im bật khi thấy Khiết Tường tròn xoe mắt nhìn anh. Anh chàng khổ sở lúng túng:

- Ồ... ơ... cô xem như tôi không nói gì nhé. Hay là... nếu cô không thích tôi sẽ bỏ nó đi vậy.

Vừa dứt lời Bill sấn tới toan nhổ bỏ mấy gốc hoa hồng đi. Khiết Tường la toáng lên:

- Ê... ê dừng lại!

Bill càng ngạc nhiên:

- Sao thế?

Khiết Tường bối rối, bởi lúc nãy cô cũng cảm nhận thấy khu vườn đầy sức sống hẳn ra và nó trông dịu dàng hơn nhờ những chậu hồng đồng đánh kia. Cô kiểm chuyện chỉ vì cô muốn... kiểm chuyện với Bill mà thôi.

Thấy Khiết Tường im lặng, Bill hỏi lại:

- Không bỏ nữa à?

Cô nàng phùng má:

- Không.
- Sao thế?
- Không sao hết.

Bill thừa biết Khiết Tường chỉ đang trêu tức anh. Anh nhìn vào mắt cô, mỉm cười hỏi khế:

- Thích à?

Khiết Tường nguýt dài:

- Thích gì chứ. Chỉ vì tội nghiệp chúng.
- Tội nghiệp? - Bill cười thật to.

Mặt Khiết Tường có vẻ hơi bị quê:

- Ồ... chứ sao! Cho người ta sự sống, người ta vừa đâm chồi, nảy lộc, anh lại hủy diệt một sự sống.

Bill cười hô hô thích thú. Vẻ mặt Khiết Tường lúc này trông thật đáng yêu làm sao. Thì ra cô cũng là một người mềm yếu đến thế. Anh chàng lắc đầu và nói như một lời khen:

- “Người ta”, cô dùng từ “tiểu” lắm.

Khiết Tường ngượng đỏ mặt vì bị Bill thộp đuôi mất rồi. Bill một lần nữa giả vờ nắm gốc hồng kéo lên. Khiết Tường trở mặt quát to:

- Dừng lại! Đã bảo dừng lại mà!

Bill đắc thắng đứng lên phui tay:

- Cũng được! Thì không bỏ. Nhưng mà... tôi sẽ không chăm sóc chúng nữa đâu đấy.

Khiết Tường ngạc nhiên:

- Lý do?

Bill tỉnh queo:

- Người ta sẽ bảo tôi là... con gái thì sao?

Khiết Tường mỉm cười nhẹ nhàng:

- Tôi thì không bao giờ dám bảo anh là con gái.

Sờ tay lên cằm, Bill suy nghĩ đoán mò:

- Cô đang dụ tôi để tôi phải chăm sóc cả khu vườn này phải không?

Khiết Tường lắc đầu:

- Không.

Bill vẫn chưa hiểu:

- Vậy vì sao?

- Tôi rất sợ anh bảo với tôi rằng: “Khiết Tường ơi! Chị em mình ngủ chung nhé!”

Bill vỗ tay cười ngất. Không ngờ Khiết Tường cũng hài thế. Một cô gái sống bằng nghề kinh doanh, chỉ yêu cây kiểng, ít thích hoa lại hóm hỉnh như thế. Đôi lúc Bill cũng tự cảm thấy mình có nhiều sai lầm trong cách nhìn người. Ở Khiết Tường đó là một vẻ đẹp tâm hồn mà Bill cảm nhận được.

Giọng Bill ôn tồn:

- Tôi có suy nghĩ thế này.

Anh nhìn Khiết Tường triu mến vừa có ý rào đón xem Khiết Tường có lắng nghe không. Cô nhẹ nhàng mở lời:

- Anh nói đi!

Bill đến bên cụm hoa hồng hít một hơi thật nhẹ và bảo Khiết Tường:

- Khiết Tường hãy thả lỏng và hít nhẹ một hơi xem.

Cô ngoan ngoãn làm theo Bill:

- Khiết Tường thấy sao?

- Rất nhẹ nhàng và thanh khiết.
- Hương hoa hồng làm cho người ta thư giãn tinh thần.

Khiết Tường mở mắt và hỏi:

- Tôi đồng ý. Thì sao?

- Hằng ngày Khiết Tường cần có vài phút thư giãn ở đây. Ngắm nhìn hoa lan là một chuyện, thư giãn với hương thơm của hồng là chuyện khác. OK?

Khiết Tường mỉm cười:

- OK!

Chốt lại vấn đề, Bill quyết định:

- Ok! Từ ngày mai, cô phải chăm sóc chúng đó nhen.

Vỡ lẽ, cô nàng nũng nịu đắm vào ngực Bill:

- Ô! Anh ăn gian thế. Thì ra là lừa biếng này.

Vừa nói cô vừa đuổi theo Bill đánh đòn bằng cành mai nhỏ đã khô. Tiếng cười rúc rích cả khu vườn.

Đang chạy, Bill đứng khựng lại khiến Khiết Tường đột ngột ngã nhào vào người anh. Cô ngưng ngưng, quát mạnh nhanh mai vào vai Bill đau điếng rồi chạy vụt vào nhà trước cái nhìn đa tình ngất ngây của anh chàng xa xứ.

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại bàn reo lên trong lúc Khiết Tường còn cuộn mình trong chiếc chăn ấm. Cô vẫn nhắm mắt, tay mò mẫm cái điện thoại, giọng lè nhè:

- A lô!
- Chào tiểu thư buổi sáng!

Giọng Bill vang vang đầu dây bên kia khiến cô bực mình:

- Gì nữa đây? Tôi còn ngủ.

Cô cúp máy và trùm kín chăn lên đầu.

Reng... reng...

Chuông lại reo vang. Khiết Tường nhăn mặt, cầm máy vẫn giọng lè nhè:

- A lô!

- Dậy tập thể dục và chăm sóc mấy chậu hoa đi.

Khiết Tường nhura nhựa trong cơn say ngủ:

- Anh làm nốt đi. Tôi mệt lắm. Đêm qua tôi làm việc khuya mà.

- Hít một hơi mùi hồng, cô sẽ tỉnh ngủ ngay.

Khiết Tường quạu quọ:

- Không hít! Không hít gì hết. Chiều hít! Mệt quá hà!

Cô cúp điện thoại nhưng không gác máy chủ ý không để Bill làm phiền.

Vừa chợp mắt, tiếng nhạc điện thoại di động của cô lại vang lên réo rắt. Khiết Tường ngồi phắt dậy tức giận chộp lấy máy gắt to:

- Lại còn làm phiền tôi nữa. Đã bảo không hít. Không gửi gì hết mà. Để cho tôi ngủ một chút được không? Còn dám gọi di động cho tôi là tôi đuổi việc anh đó.

Thật bất ngờ, đầu dây bên kia không phải là Bill mà là giọng ông Khiết Thanh vang lên lo lắng:

- Sao Khiết Tường, con đang nói với ai vậy?

Cô nàng bối rối:

- Dạ... ủa... con tưởng anh Bill gọi.

- Sao, nó bảo con hít... hít cái gì vậy con? Ma túy hả? Thằng đó dám...

Khiết Tường nhanh miệng phân bua:

- Dạ, dạ không phải đâu ba ơi! Không có gì hết ạ!

- Làm ba hú hồn.

- Mà ba đang ở đâu? Máy hôm nay con về mà không gặp, gọi điện cũng không liên lạc được nữa.

- Ô, tội nghiệp con. Máy ba hết pin.

- Nói con biết, ba đang ở đâu vậy?

- Ở nhà bác Tuấn ở thành phố. Ba đi chơi.

- Khi nào ba về?

- Ờ... mai một gì đó. Sẵn đó... ba bàn chuyện làm ăn luôn.

- Chuyện cổ phiếu hả ba?

- Ừ!

- Còn ở đây?

- Con lo vài ngày đi mà.

Khiết Tường thở dài. Ba cô đã chuyển hướng thật rồi.

- Vậy... ba cẩn thận nghen.
- Ủ!
- Tranh thủ về với con nghen ba.
- Ủ! Được rồi con gái cưng. Chào con nghen!
- Dạ chào ba!

Ông Khiết Thanh cúp máy, Khiết Tường thở phào nhẹ nhõm, mắt cô tỉnh hẳn. Cô lẩm bẩm một mình:

- Giờ thì có muốn ngủ tiếp cũng không được.

Khiết Tường đến bên cửa sổ vén tấm màn nhìn ra vườn. Mặt trời đã lên khá cao. Những tia nắng ấm áp của mùa đông khiến người ta cảm nhận chút yêu đời.

Cô dụi mắt khi thấy Bill đã xuất hiện ngoài vườn. Cô thầm nghĩ:

- Sợ bị đuổi nên chăm chỉ nhỉ?

Khiết Tường nhíu mày nhìn Bill cầm chiếc kềm tỉa trên tay miệng đang huýt sáo, cô tự hỏi mình:

- Anh ta đã tỉa cành xong rồi kia mà.

Và cô trở mắt gào to khi thấy Bill đưa kềm lên cắt “phụ” một nhánh tùng trong chậu nhỏ:

- Á! Dừng lại!

Khiết Tường trong chiếc đầm ngủ chạy tót ra vườn đứng trước mặt Bill.

- Trời ơi! Cái cây yêu quý của tôi. Anh làm gì thế?

Chưa kịp hết ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ và “tự nhiên” của Khiết Tường. Bill càng há hốc mồm khi nghe cô hỏi:

- Tôi... làm... vườn.

Khiết Tường rung rúc khóc, tay nâng nhánh cây đã bị cắt nằm trơ trọi dưới đất.

- Làm cái gì! Sao anh lại cắt nó đi?

Giọng Bill thành thật:

- Tôi định tạo cho nó một... kiểu cách mới.

Nước mắt Khiết Tường chảy dài trên má:

- Anh có biết tôi thích cây này nhất vườn không?

- Tôi... tôi...

Khiết Tường vẫn nức nở:

- Anh nhìn đi. Hết vườn này có cây nào nhỏ nhắn, yếu đuối lại mang nội tâm cứng rắn như nó không?

- Tôi... xin lỗi.

Cô gái càng gắt to:

- Xin lỗi... xin lỗi cái gì!

- Tôi không hiểu nó có ý nghĩa như thế. Tôi tưởng cái nhánh yếu đuối kia là... dư thừa. Tôi định... bỏ đi.

- Thừa cái gì mà thừa! Anh đọc hết mấy quyển sách chưa? Nhánh này gọi là nhánh buông đó. Đồ độc ác! Anh đã biến cái cây của tôi thành cái gì mà cục cựa, thô kệch thế kia? Đồ xấu xa.

- Tôi... xin lỗi.

Thấy Khiết Tường vẫn khóc, Bill chạnh lòng. Cô khóc trông cũng dễ thương. Thân hình nhỏ nhắn của cô trong bộ đầm ngủ càng toát lên vẻ đẹp quyến rũ mà yếu đuối cần được che chở. Bill muốn ôm cô vào lòng để vỗ về an ủi. Cũng may là anh kịp trấn an. Giọng Bill nhẹ nhàng:

- Cô nín đi Khiết Tường!

Càng vỗ về, Khiết Tường càng khóc to:

- Tôi không biết đâu.

Bill càng bồi rối:

- Hay... để tôi bồi thường cho cô.

Nước mắt ràn rụa, cô nhìn anh giận hờn:

- Đền à? Anh có làm công mười năm cũng chưa đền được cho tôi nữa. Hu hu...

- Vậy tôi phải làm sao đây?

- Tôi không biết. Anh phải trả cho tôi một cây y như thế tôi mới chịu.

Bill quả quyết:

- Được rồi. Cô nín đi.

Khiết Tường đưa tay dụi mắt, chặm khô những giọt lệ. Bất thần, cô phát hiện Bill đang nhìn xoáy vào người cô. Bấy giờ Khiết Tường nhìn xuống thân mình mới hay mình vẫn còn nguyên cái áo ngủ. Cô thất thần, bồi rối mắng Bill thật to:

- Đồ háo sắc!

Rồi cô bùm mặt chạy tót vào nhà vì xấu hổ.

Mấy ngày liền Khiết Tường không dám nhìn mặt Bill. Cô cũng không hay Bill cứ len lén nhìn cô bằng ánh mắt say đắm.

Sáng nay đi làm, ra đến cổng, Khiết Tường chạm phải mặt Bill, cô bối rối, im lặng bỏ đi. Bill cũng ngại ngùng không lên tiếng chỉ nhìn cô gượng cười xã giao.

Trời sắp vào xuân, xứ biển thỉnh thoảng lại có vài cơn mưa phùn bất chợt. Bill chợt nghĩ đến Khiết Tường. Anh phone cho cô ngay. Anh nghe giọng Khiết Tường vẫn còn giận dỗi:

- Lại là anh à?

Bill cố giữ giọng nhẹ nhàng nói với Khiết Tường:

- Sáng nay dường như Khiết Tường quên mang theo dù.

Khiết Tường cộc lốc:

- Thì sao? Kệ tui!

- Đài báo hôm nay có mưa mà.

- Tôi biết rồi. Cúp máy nghe.

- Nhưng...

Chưa kịp nói thêm thì tiếng “píp píp” đã vang lên đều. Bill lo lắng cho Khiết Tường, bởi cô đâu phải là con người sỏi đá. Cô phải đương đầu với bao công việc. Ông Khiết Thanh không về, chỉ thi thoảng gọi điện cho con gái với những lời động viên cố gắng.

Còn Khiết Tường, sau khi cúp máy vẫn còn âm ức:

- Chừng nào chưa đẽn cái cây ấy cho tôi thì đừng hòng tôi nói chuyện đàng hoàng với anh.

Nhạc điện thoại lại reo, Khiết Tường bắt máy càu nhàu:

- Này! Tôi không cần anh lo lắng đâu. Đừng có làm phiền tôi nữa mà.

Lại một lần nữa, cơn tức giận đã làm cô bẽ mặt. Giọng người đàn ông nhẹ nhàng nhưng không phải Bill, cũng chẳng phải ông Khiết Thanh đang nói.

- Ai dám làm Khiết Tường giận dữ sáng sớm thế?

Cô nàng chùng giọng vì biết mình quá đà. Cô nhìn lại số điện thoại lạ hoắc:

- Alô! Tôi xin lỗi.

- Không sao đâu, Khiết Tường.
  - Xin hỏi, tôi đang tiếp chuyện với ai đây ạ?
  - Không nhận ra anh sao, Khiết Tường? À, mà cũng phải. Cũng khá lâu rồi kia mà. Anh là Henry Phạm.
  - Henry Phạm?
  - Chúng ta gặp nhau hôm sinh nhật cô em đây mà.
  - Ồ! Khiết Tường nhớ rồi. Chao ôi! Anh còn nhớ đến Khiết Tường sao?
  - Nhớ chứ, sao mà quên được.
- Khiết Tường rất vui:
- Em đang làm gì thế?
  - Khiết Tường đang đi làm.
  - Vậy sao! Trưa nay... anh có thể mời Khiết Tường dùng bữa cơm trưa không?
  - Ồ! Cảm ơn anh. Nhưng mà...
  - Đừng từ chối Khiết Tường. Hơn nữa, anh cũng muốn bàn với em về chuyện hợp tác làm ăn luôn mà. Ok?
  - Ồ... Ừm. Ok! Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?
  - Hay quá! Trưa nay anh sẽ đến đón nhé.
  - Vâng! Chào anh!
  - Trưa gặp lại nhé, Khiết Tường.
  - Vâng!
- Khiết Tường cúp máy thở phào tự mừng:
- Mình thật hậu đậu. Hôm trước thì nhầm ba, hôm nay thì lại...
- Rồi cô nàng lại sinh ra bực tức với Bill:
- Mà tất cả ngọn ngành cũng tại anh ta cả. Thật đáng ghét!
- Suy nghĩ ra một cách để chọc phá Bill cho thỏa cơn tức giận, cô bấm máy gọi Ái My:
- Chị Khiết Tường!
  - Ái My khỏe không?
  - Sao mà khỏe được.
  - Sao thế?
  - Dạo này bị nóng... ruột vì... chờ tin chị đây.

Khiết Tường cười khì:

- Tội nghiệp quá vậy. Thì... chị đã gọi Ái My rồi đây.
- Chị Khiết Tường! Anh chàng Sạc-lô Chicago của Ái My sao rồi?
- Chao ôi! Mình gọi điện mà không ai hỏi thăm mình hết, cứ nghe hỏi thăm đâu đâu không hà.

Ái My nũng nịu:

- Chị à! Nghe giọng réo rắt của chị, em đã biết ngay là chị khỏe rồi mà.
- Nhưng mà chị đang buồn lắm.
- Sao vậy?
- Cũng vì anh chàng Chicago của em đấy. Chị tức muốn điên đây này.
- Chị ơi ! Chị ơi! Khoan giận đã. Chị kể em nghe đi.
- Hả! ta đã phá hỏng cả vườn kiếng nhà chị rồi.
- Sao? Đó là một chuyện khủng khiếp!
- Tất nhiên. Chị buồn lắm. Chị muốn đi tu luôn đó.
- Hả! Trời! Đừng thế chị ơi!
- Nhưng chị muốn giải stress.
- Sao cũng được. Chứ chị đừng nghĩ dại nha.
- Ừ. Cảm ơn em.
- Không. Em chỉ sợ chị vào chùa, lại có chuyện với các sư thôi.
- Ồ... con nhỏ này.

Ái My cười hề hề bên kia đầu dây.

- Hay chị đến với em đi.
- Chi?
- Giết thời gian với con buồn.
- Giết thời gian? Ừ nhỉ! Chủ nhật này chị sẽ đến nhé.
- Vâng, sẵn sàng tiếp đón.

Khiết Tường chột reo lên vui mừng. Cô đã nghĩ ra một trò quái ác nào đó.

Nghe Khiết Tường bỗng cao giọng, Ái My ngơ ngác:

- Chị nói gì thế?

Khiết Tường chối phăng:

- Ồ không! Đạo này Ái My có gặp Yên Lan không?

- Chị không liên lạc được với chị ấy à?
  - Phải.
  - Vậy cũng đúng.
  - Đúng gì?
  - Bây giờ chị ấy đâu còn thời gian cho chúng ta.
  - Ồ há! Cô ấy đang yêu mà!
  - Chính xác.
  - Hèn chi, lâu lắm rồi không điện cho chị luôn.
  - Tệ thật chị nhỉ?
  - Ồ. Thì ra có bạn trai rồi sinh ra tệ như thế. Thế nên chị sẽ không để cho Ái My có bạn trai.
  - Ôi! Làm người ai làm thế.
  - Nhưng không làm thế ai làm người.
- Hai cô gái tán gẫu khúc khích qua điện thoại, bỏ mặc chuyện thế sự đang diễn ra xung quanh. Đúng là con gái!